

MODERNÉ
ROMÁNY

LindaChopin

BODKOU NEKŇNČÍM

Vieš, čo je najviac erotické? Čo? Pravda.

BODKOU NEKONČÍM

Linda Chopin

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 89808 - 02 - 1

BODKOU
NEKONČÍM

Linda Chopin

*„Venujem priateľkám:
Aishe Barunke a Katke Kvoriakovej –
– vedia prečo, viem prečo...“*

Copyright © Linda Chopin 2015

Všetci máme tři životy.

Jeden veřejný, jeden súkromný a tajomstvá...“

(Linda)

Kapitola 1

Sú situácie, ktoré nikdy v živote nerozdýchate. Nepomôže ani liter vodky, pretože to kurevsky bolí, aj keď si dookola v mysli opakujete, že o nič nejde. Ale nie je to pravda. Stokrát vezmete do ruky telefón s tým, že chcete odpoveď. Vaša myseľ ju chce. Hocijakú odpoveď, lebo chcete mať jasno. Lebo to, čo sa stalo, nemôže byť podľa vás pravda, a tá neistota trvá dlho. Jednu celú noc, jeden celý deň a ďalšiu noc a ďalší deň, kým si uvedomíte, že ste sklamaní. Že ste zblúdili, že niečo vo vás zomrelo a všetko vôkol vás už nikdy nebude také, aké bývalo.

Lukáš, ženatý futbalista, ma zasiahol presne pred piatimi rokmi. Môj protipól, ktorý ma priťahoval a vzápätí na to odpudzoval, aby som sa na neho

nenamotala príliš. A občas bol dlho preč. Naše životy prúdili samostatne, ale keď sa vrátil a dotkol sa mojich vlasov, vnímala som ho každúčkým nervovým zakončením a znamenal pre mňa jediný prísun kyslíka. Mala som pocit, že všetko medzi nami je osudovo predurčené, a prítomné chvíle, teda aspoň pre mňa, znamenali všetko. Keď ma pred rokmi úplnou náhodou oslovil Renka, predýchala som to. Časom. Ale keď z Renky urobil Heni, bolo to, ako keby vzal do ruky kosu. Veľkú kosu, s akou všade zobrazujú zubatú a skosil z môjho vnútra túžbu, radosť, nadšenie. Kosil ako zmyslov zbavený a neprestával, až kým nevykosil z môjho srdca všetko. Aj sám seba.

Do posledného stebľa.

Nastali dni temnoty. Tri dni a tri noci som vôbec nevychádzala z bytu. Ponevierala som sa medzi spálňou, chodbou a kuchyňou v pyžame alebo v župane. Nečítala som, nejedla, nerobila som vôbec nič. Len som sa bezmyšlienkovite presúvala z jedného konca bytu na druhý a hlavou mi vírili myšlienky, ktoré nešlo nijako zahnať. Chcela som iba jedno. Dostať ho z mysle, pretože ťažil moje srdce a moju dušu. Na tretí deň mojej neľahkej a smutnej existencie ma moje kroky zaviedli pred veľké zrkadlo na stene. Mastné vlasy. Bledá tvár. Pod očami kruhy ako

podkovy. Podišla som úplne blízko k nemu. Moje oči stratili lesk a dívali sa na mňa pohľadom, v ktorom nebolo už nič. Boli úplne prázdne.

Nastal čas odísť. Nie spred zrkadla, ale od Lukáša. Nie preto, že mi už na ňom nezáležalo, ale preto, že jemu prestalo záležať na mne. V ten večer som pozbierala všetku svoju hrdosť, dôstojnosť a tvrdohlavosť, ktorú som vylovila spod nánosu smútku v mojom vnútri a povedala som si, že stačilo. Pretože muži ako Lukáš a mnohí jemu podobní nepotrebujú v živote cítiť. Nemilujú svoje manželky a rovnako nemilujú svoje milenky. Nemilujú nikoho okrem seba. Usmiala som sa na svoj obraz v zrkadle a pozrela si hlboko do očí. Vystrela ukazovák a priložila ho v zrkadle na nos a potom na pery. Ty, povedala som nahlas. Si krásna, si zvodná, si vyzývavá a si stvorená na to, aby si pripravila mužov o rozum. Zahrávaj sa s nimi, omotaj si ich okolo svojho pestovaného ukazováku. Buď milá, ale vzápätí chladná. A tu, presne tu, prešla som prstom na čelo, si uvedom a zapamätaj, že oddnes si už tvojimi citmi nebude istý žiadny muž. Žiaden chlap na tomto svete ťa neprečíta a žiaden si nebude istý tvojou náklonnosťou.

Volám sa Linda. Mám tridsaťšesť rokov. Nemám manžela, ale zato mám dve dcéry. Deväťročnú Lenku a štrnásťročnú Luciu. Odmalička som zvyknutá na všetko prikyvovať s nevinným detským pohľadom a úsmevom, ale nakoniec vždy urobím to, čo chcem ja. Nebojím sa žiadnej prehry, beriem ju ako súčasť svojho života alebo ako hnací motor, ktorý ma ženie vždy vpred. Baví ma, keď si ľudia myslia, že ma poznajú, no v skutočnosti o mne nevedia vôbec nič.

V stredu, takmer dva roky potom, ako som opustila všetkých mužov svojho života, organizovala jedna z mojich kolegyň slávnostný narodeninový večierok. V tej dobe sa mi páčilo byť ženou. Slobodnou, krásnou, usmiatou. Vrátila som sa k aktívnemu behu, veľa som čítala, venovala som sa dcéram, pracovala na sebe v práci a posúvala sa po rebríčku úspechu, ktorý chutil. Čím viac som bola šťastná, tým viac sa na mňa muži lepili a mňa to bavilo. Bavilo ma zabávať sa na nich, bavilo ma využívať ich, hrať sa s nimi, posúvať hranice, dovoliť im, aby sa dostali do mojich nohavičiek. Opantať ich tak, aby stratili hlavu a potom ich sotiť zo skaly s pocitom, že som na koni. Že som vyhrala. V noci som porážala silné pánske kluby intelektom a tým, čo som mala medzi stehnami, a počas dňa som drela v práci a žila

obyčajný život ako ostatné obyčajné ženy. A občas si vyrazila do spoločnosti zabaviť sa. Striasť zo seba nánosy stereotypu a zafirtovať si. Muži milujú ženy, ktoré sa správajú žensky. Ženskosť je to, čo mužov ľahko odzbrojuje.

Na narodeninách bolo mnoho ľudí. Väčšinou lekári. Niektorých som poznala, a keď ma kolegyňa Katka zoznamovala s tými, ktorých nie, nevenovala som im veľkú pozornosť. Hovoriť sa mi nechcelo, a tak som komunikovala pohľadmi, ktoré boli chvíľami odvážne a vyzývavé. Spoločnosť, v ktorej som sa nachádzala, sa po niekoľkých drinkoch viditeľne uvoľňovala, čo mi začínalo vyhovovať. Žiť život formálne mi stačilo počas dňa. Mysleť som zamestnávala sledovaním ľudí.

Môj pohľad sa po chvíli stretol so Stanovým. Stan je otcom mojich dcér a v ten večer sa mi nepodarilo vyhnúť sa mu. Nevideli sme sa celé mesiace. Nevolal, nepísal, ale musela som prijať fakt, že sme sa ocitli na tom istom narodeninovom večierku. Ale o žabky sa zaujímal, to musím priznať. Pohrdala som ním. Jeho spoločenskými pózami, ktorými možno zaujal ostatných, ale mne už na ňom nezáležalo. V ten večer som sa snažila ignorovať jeho prítomnosť v miestnosti, kde sa nalievalo šampanské, dobré to-

kajské víno a ženy sa smiali hlasnejšie, ako by sa patrilo. Ale našiel si ma. Prisadol si ku mne na voľnú stoličku po mojej pravej ruke a dal si záležať na tom, aby ho so mnou videla aj jeho nová priateľka.

„Si celebrita,“ povedala som ironicky a s odporom.

„Viem,“ pozrel sa mi do očí.

„Čoskoro budem všade a budeš o mne počuť stále viac a viac. Vyhodila si ma zo svojho života, ale budeš ma mať na očiach dennodenne,“ zatiahol triumfálne a naklonil sa tak blízko, že som zacítila jeho dych. A vôňu alkoholu.

„Mám ťa na očiach každý deň. Lenka, akoby ti z oka vypadla.“

Na tvár som nasadila neviditeľnú kamennú masku a v myšlienkach som ulietla do sveta fantázie. Bol ochranou pred minulosťou, ktorá ma spájala s týmto mužom. Kedysi mojím mužom. Manželom, ktorého som si brala z lásky a nekonečne ho milovala. Dnes bolo všetko inak a všetko, čo bolo kedysi medzi nami, sa nenávratne kamsi stratilo. Akoby ani nikdy neexistovalo. Naše vášnivé noci, vášnivé rána, prechádzky držiac sa za ruky, výlety do hôr, ktoré som tak milovala.

Mlčala som.

„Dnes si celkom nebezpečná,“ prešiel bruškami svojich prstov po mojom ramene.

„A ty si netvor.“

Bola som vďačná za to, že miestnosť osvetľovali iba náladové lampy a bolo v nej prítmie. Inak by Stanovi určite neušlo, že mi tvárou prebehol krč.

„Ja? Prečo? Lebo som ti chcel dopriať život manželky s imidžom?“

„Dopraj ho priateľke,“ pošepala som mu to rovno do pier.

„Je pekná, ale má abnormálne malú hlavu, čo znamená, že sa do nej asi veľa nevojde a ty si nikdy nemal rád hlupane.“

„Si krutá,“ povedal potichu.

Dvihla som obočie a uvoľnila krč v sánke.

„Presne!“ zvolala som dramaticky.

„Tancuješ?“

Prekvapene som sa otočila smerom, odkiaľ prichádzal hlas.

„Gregor,“ usmiala som sa a vrhla sa mu do náručia. Úprimne som ho objala a vtisla mu bozk na líce. Pamätala som si ho zo školy. Ambiciózny, vždy

najlepší študent medicíny, ktorý sa vypracoval na skvelého psychiatra a nemusel drieť v štátnych nemocniciach.

„Áno, občas tancujem, keď prší,“ stála som oproti nemu a neverila vlastným očiam.

Stano pochopil, že my dvaja sme momentálne skončili. Vstal a presunul sa ku kráske, ktorá cupitala okolo neho na vysokých opätkoch ako postavička z kresleného seriálu.

Gregor mojej odpovedi asi nerozumel, pretože prekvapene vytiahol obočie a iba sa trochu priblížilo usmieval.

„Nepoznáš tanec v daždi?“ opýtala som sa ho.

Kývol, že nie.

„Si tu s niekým?“ naklonil sa ku mne tak, až som cítila jeho vôňu.

„Patrím ku skupinke, ktorá oslavuje narodeniny. Predpokladám, že aj ty,“ žmurkla som na neho, vstala som a vybrala sa k východu.

„Ideš sa pozrieť, či prší?“

Neobzrela som sa, keď som vyšla z miestnosti na vzduch. Stála som so zatvorenými očami a vdychovala noc plnú hviezd, ktoré svietili na oblohe. Na

chrbte som zacítila pohľad. Gregor stál tesne za mnou.

„Romantická noc. Na čo práve myslíš, Linda?“ opýtal sa ma a na plecía mi prehodil svoje sako.

„Prišla som pouvažovať nad tým, s ktorou z mojich kolegýň si už stihol niečo mať.“

„Pravdu?“

„Žiadne klamstvo na svete mi nerobí tak dobre ako pravda. To mám z jedného filmu, ale na názov si už nespomínam.“

„Stále tak bystrá ako kedysi,“ zložil mi kompliment a trošku sa pri tom začervenal.

„Áno.“

Sklopila som oči a stíchla.

Spomenula som si na to, čo som si povedala pred zrkadlom na stene v mojom byte a prestala myslieť logicky. Nastúpila moja živočíšnosť, ktorú som nemohla kontrolovať, inak by som stratila kontakt so životom. Skutočným životom, ktorý sa hýbe, ktorý cítim. Zvádzala som ho.

„Ale aj keď som bystrá, na rozdiel od teba je môj plat dosť mizerný.“

„Chceš požičať?“ oprel sa dlaňou o stenu a pozeral sa mi do tváre.

„Nie, na dlh nežijem, ale môžeš si ma zaplatiť,“ koketne som sa usmiala.

„A koľko stojíš?“ doberal si ma.

„Záleží od toho, čo všetko budeš chcieť.“

Nepohol sa a môj pohľad zväžnel.

Máš zvláštny humor, Linda.“

„Humor? Netušila som, že mám nejaký humor. Ja nežartujem!“

„No, tak si práve objavila vlastný humor, aj keď... radšej to nechajme tak.“

Bol mimoriadne atraktívny. Žiadny sladký cukríček, ale mužný, príťažlivý chlap, ktorý pôsobil dojmom, že mu na výzore absolútne nezáleží, ale všetko, čo mal na sebe, vrátane značkových hodínok a kvalitne ušitej hodvábanej košele s dvojitým golierom, svedčilo o pravom opaku. Ozval sa a ja som si uvedomila, že sa mi páči.

„Pôsobíš veľmi pokojne,“ dotkol sa špičkami prstov môjho ramena. Neodtiahla som sa, bola to súčasť mojej hry. Alebo presnejšie predohry, ktorá ma bavila zo všetkého najviac.

„Čím som nervóznejšia, tým viac sa dokážem ovládať a pôsobiť navonok pokojne,“ sňala som si z pliec jeho drahé sako a vošla do miestnosti.

Nasledoval ma. Usadila som sa do hnedého koženého boxu, preložila vyzývavo nohy cez seba a zaklonila som hlavu. Pohojdávala som nohou, pravou rukou sa hrala s prameňom mojich starostlivo udržiavaných blondavých vlasov a pootvorila som jemne pery. Nie veľmi, ale zas nie ani málo.

„Prinesiem ti niečo na pitie? Netuším, čo máš rada,“ postavil sa tesne vedľa mňa tak, že mi umožnil dvíhať zrak pomaly cez jeho rozkrok a brucho až k jeho očiam.

„Neprosím si nič a tiež nemám presne definované, čo mám rada, zato presne viem, čo nemám rada.“

„Čo?“ pobavene si sadol.

„Nemám rada pravidlá,“ jemne som roztiahla nohy.

„Život bez pravidiel? Obrovský chaos. Ale ty rada riskuješ a nie celkom chápem prečo,“ sadol si tesne vedľa mňa.

Mykla som plecami.

„Nuda? Alebo závislosť? Možno som závislá na riziku. Páči sa mi, keď sa stupňuje. Je to skoro tak

dobré ako orgazmus. Ako dobrý orgazmus,“ spresnila som svoj predchádzajúci výrok.

Zasmial sa a ja som zbadala, že zmenil výraz tváre. Nie veľmi, ale predsa sa niektoré črty jeho tváre viac zvýraznili. Líčne kosti mu vystúpili o niečo viac ako vtedy, keď sme postávali vonku a pohľad mal o niečo zakalenejší.

„Máš pravdu,“ dodal a letmo sa dotkol môjho stehna. Tvárila som sa, že som si to nevšímala.

„Baví ma to, pretože najskôr posúvam hranice vo svojich predstavách a potom idem za tým, čo si predstavím. A ťahám ľudí so sebou, pretože vždy mám všetko perfektne premyslené. Dokážem manipulovať, ohúriť, byť zraniteľná a vzápätí zvodná, len aby som dosiahla stanovené ciele.“

„Ako často máš takéto predstavy?“

Naklonila som sa k nemu a upriamila svoj pohľad rovno do jeho očí.

„Chceš stanoviť diagnózu? Mám tieto predstavy veľmi často. Aj teraz,“ viac som rozťahla stehná.

„Neverím, že ty ich nemáš. Všetci ľudia majú predstavy a pre mňa je fascinujúce objavovať ich.“

„Dokonca si aj vtipná, a keďže sa mi páčia múdre, pekné, vzdelané a inteligentné ženy, pozývam ťa

odtiaľto do mojej súkromnej ambulancie, kde ťa podrobím iným dôkladnejším metódam a analýzu budeš mať grátis,“ zareagoval na mňa presne tak, ako som to čakala.

Prestala som sa usmievať, dvihla hlavu a prikývla. Rozhodla som sa, že strávim s Gregorom noc a že na ňu Gregor nikdy v živote nezabudne. Ukážem a spravím mu všetko, po čom muži túžia, ale potom sa s ním rozlúčim. A nikdy viac mu nedovolím, aby sa ma čo i len dotkol. Rozlúčili sme sa s Katkou a so známymi a o pol hodinu neskôr som vystúpila z Gregorovho auta a vošla cez bránu do jeho domu. Obrovský, moderný monument mimo mesta bol zasadený do prírody najviac, ako sa len dalo. Dom projektovaný do svahu, nad ktorým sa týčili vrcholky vysokých smrekov a bukov. A už len nebo. Aj tu, pár kilometrov od mesta, v ktorom sme sa s Gregorom stretli na narodeninovej oslave, bolo posiate hviezdami, ktoré svietili ako tie malé sviečky na našom vianočnom stromčeku každý rok. Premýšľala som, či má aspoň psa, pretože všetci sme vedeli, že svoj život zasvätil iba práci a na nič iné mu čas neostával. Rozhliadala som sa nesmelou okolo seba. Dokonalé bývanie dokonalého muža, napadlo mi. Pohľadom som intuitívne hľadala stopy po ženskej ruke. Niečo jemné, niečo

farebné, niečo, čo by naznačilo, že aha, aj tento si občas pichne s nejakou fajn babou. Všetko však bolo sivé, biele, chladné, kovové ako z nejakého super luxusného časopisu a ako som za ním kráčala, napadlo mi, či náhodou nemá niekde v pivnici veľké kovové nádoby, kam to všetko pchá, aby to bolo dokonale čisté.

„Odkiaľ máš tie obrazy?“ opýtala som sa.

„Na čo myslíš teraz?“ opýtal sa ma a sadol si do kresla ignorujúc moju otázku.

„Či sa venuješ len psychológii, alebo občas aj nejakú ošukáš.“

Zasmial sa nahlas a hrdelne.

„Neverím, že si myslela práve na toto.“

„Máš pravdu, nie. Myslela som na autora týchto obrazov, že v niečom sme si podobní. On, ty a ja, ale na rozdiel od neho, my riešime všetko do hĺbky v dušiach iných, kým on hľadá odpovede sám vo svojej. Ponárame sa svojimi otázkami do hlbín mysle a duší cudzích ľudí, ktorí pravdepodobne aj tak nechápu, že to, čo tam nájdú, svedčí o význame všetkého.“

„Si skvelý človek, Lindi, vzácna osoba, ale keď sa prestaneš ovládať, je vidieť, že v istom zmysle si nešťastná...“ nedopovedal, pretože som mu skočila do reči.

„To ti ako napadlo?“

„Je to vidieť.“

Dvihla som hlavu z kresla, narovнала sa, nohy dala blízko k sebe a dlane vsunula medzi stehná. Pozerala som sa mu s pootvorenými perami, na ktorých bol jemný úsmev, do očí.

Nevydržal to. Postavil sa zo stoličky a nalial si víno. Jednu ruku mal vsunutú vo vrecku nohavíc, ktoré dokonale kopírovali pekný mužský zadok, a mlčal. Chvíľu.

Vyzula som sa a postavila sa z kresla. Pomaly, potichu, bosými nohami som prešla k nemu a postavila sa tesne za neho. Nedotýkala som sa ho, ale musel cítiť moju blízkosť. Vôňu môjho parfumu, počuť môj zrýchlený dych. Keď sa otočil, dvihla som k nemu hlavu a pozrela sa mu do očí. Hľadala som v nich niečo. Uznanie alebo pohrdanie, alebo hocičo, ale Gregor sa iba pozeral. Pozeral sa do chvíle, kým som nepristúpila k nemu o dva centimetre bližšie a jemne si ho nepritiahla k sebe tak, že sa dotýkal mojich prs.

„Potrebujem nutne vyšukať,“ pošepkala som mu do tváre.

„Tak to si na správnom mieste, pani doktorka.“

Perami sa len obtrel o moje, otočil si ma chrbtom a pritlačil o veľký jedálenský stôl, na ktorom mal položený pohár s nedopitým vínom. Už po jeho prvom dotyku som vedela, že je skúsený. Že nie som prvá, druhá ani desiata žena, ktorú oprel o stôl, a to, čo bude nasledovať, bude vyrovnaný súboj dvoch rovnocenných, náruživých tiel. Jednou rukou mi vytiahol sukňu, ktorú som mala na sebe a dlaň druhej ruky pritlačil na môj chrbát. Ohla som sa pod tlakom jeho pevnej dlane. Šikovne mi stiahol nohavičky do polovice stehien a vsunul do mňa prsty. Iba na chvíľu, pretože som hneď začala zadkom prirážať smerom k nim.

„Ty si ale nadržaná,“ ozval sa zachrípnuto.

Otočila som hlavu smerom k nemu. So zatvorenými očami som jemne zastonala.

„Už mi to urob,“ prosíkala som.

„Môžeš iba kričať od rozkoše, nič viac,“ povedal medzi zubami a chytil ma jednou rukou odzadu za krk. Hlavu mi pritlačil k stolu, čo znamenalo, že do očí sa mu pozeráť nebudem. Počula som, ako si stiahol zips na nohavičiach a ľavou nohou zošuchol moje nohavičky nižšie ku kolenám. Potom ho do mňa vrazil a na chvíľu sa nehýbal. Bol tvrdý a mocnými prírazmi ma prišpendlil ku stolu tak, že som sa nemoh-

la ani pohnúť. Pohár s nedopitým vínom sa prevrátil a víno sa rozlialo po celom stole. Pomaly stekalo k mojim vlasom, môjmu lícu a ja som ho pomedzi pravidelné pohyby, ktorými sa ma Gregor snažil priviesť do stavu bezmyšlienkovitého vzrušenia, jemne ochutnávala jazykom. Búšil do mňa celou svojou silou. Bezhlavo, pravidelne a vytrvalo, až kým sa nevystriekal. Bolo to živočíšne, bolo to vzrušujúce, bolo to také, ako som to vždy mala rada. Rýchle a besné.